

Nr 394

Av herr **Johansson** i Öckerö m. fl., *angående förarbevis vid passagerarbefordran med motorbåt.*

(Lika lydande med motion nr 302 i Första kammaren)

Allt sedan badgäströrelsens början för många decennier sedan har i den bohuslänska skärgården liksom på andra kuststräckor och skärgårdar funnits personer, som seglat med sommargäster eller satt ut sportfiskare till holmar och skär. Oftast rör det sig om äldre fiskare, som på detta sätt kan få en liten välbehövlig inkomst.

År 1936 utfärdades en förordning om att de som med motorbåt befordrar personer (passagerare) och tar betalt för detta skall vara innehavare av särskilt förarbevis. Vid denna tid användes för ovannämnda trafik huvudsakligen segelbåtar, medan man nu använder sig av motorjollar och motorsnäckor. Då de flesta av dessa båtägare på grund av sitt yrke ej tidigare behövt skaffa sig någon behörighet, saknar de nu i många fall förarbevis och maskinteknisk utbildning, vilken senare behörighet också fordras efter 1960 års kungörelse.

De skärgårdsbor som bedriver denna tillfälliga befordran av sommargäster och andra turister är i allmänhet födda och uppvuxna i trakten och känner väl till de områden de befar. Till detta kommer att de är försiktiga vid sina färder och har stor respekt för havet och har genom sin långa erfarenhet fått en praktik, som gör dem väl lämpade att med aktsamhet och säkerhet befordra det ringa antal personer varje sådan båt kan medföra, och så långt vi känner till har aldrig någon allvarlig olycka inträffat.

Eftersom vem som helst äger rätt att medföra andra personer vid sjöturer, då vederbörande ej uppbär någon betalning för resan, och då det vid sådana transporter förekommer att särskilt yngre båtförare framför sina båtar med höga hastigheter och många gånger med stor ovarsamhet, måste man förstå dessa förutnämnda skärgårdsbors reaktion, när de genom en förordning hindras att få intjäna dessa sina biinkomster, samtidigt som de ser hur personer, många med mycket liten erfarenhet från sjön, skall ha rätt att färdas med motorbåtar, vilka vid vissa tillfällen är fullastade med folk.

Det bör kunna anses rimligt, att personer som genom intyg från

kommunal eller statlig myndighet, t. ex. hamnmyndighet, lots, tullman eller liknande, kan styrka, att de utan klander utövat tillfällig personbefordran, skall få rätt att fortsätta att bedriva denna trafik utan hinder av vad som i övrigt stadgas.

Detta skulle således innebära att de som för närvarande bedriver nämnda personbefordran får fortsätta härmed som förut men att alla nytillkomna måste skaffa sig föreskriven behörighet. I praktiken skulle detta betyda att efter övergångstidens slut alla har erforderlig behörighet utan att några mer invecklade arrangemang behöver vidtagas.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t i likhet med vad som skett beträffande vissa varp- och bogserbåtar under 30 ton undantager i denna motion angivna äldre motorbåtsägare från bestämmelserna i sjöbefälskungörelsen eller, om inte detta anses möjligt, beviljar sjöfartsstyrelsen rätt att efter prövning i varje särskilt fall meddela dispens.

Stockholm den 23 januari 1964

Olof Johansson

Carl E. Johansson

Ernst V. Staxäng

Lennart Mattsson

Wald. Svensson